

РЕШЕНИЕ

№ 51

гр. Шумен, 01.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ II, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Азадухи Ов. Карагъзрян

Членове: Константин Г. Моллов
Теодора Енч. Д.а

при участието на секретаря Силвия Й. Методиева
като разгледа докладваното от Азадухи Ов. Карагъзрян Въззивно гражданско дело № 20223600500436 по описа за 2022 година

Производство по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение №260073/25.07.2022г. по гр.д.№559/2021г. по описа на ШРС, съдът е отхвърлил исковете, предявени от Л. Г. К., ЕГН ***** и К. Н. К., ЕГН ***** за частична отмяна на дарение за сумата от 10 000лв., представляващо част от дарение в общ размер на 26 990лв., извършено от Л. Г. К., ЕГН ***** и К. Н. К., ЕГН *****, в полза на Н. К. Н., ЕГН*****, поради непризнателност на основание чл. 227, ал.1, б.в от ЗЗД, като неоснователни и недоказани, осъдил е Л. Г. К., ЕГН ***** и К. Н. К.,ЕГН *****, двамата с адрес: гр. Ш..., да заплатят на Н. К. Н., ЕГН*****, сумата 500,00лв. разноски за адвокатско възнаграждение .

Решението е обжалвано от двамата ищци Л. Г. К. и К. Н. К., действащи, чрез пълномощника си адв.Д. Д. от ШАК като незаконосъобразно и неправилно по изложените в жалбата съображения. Жалбоподателите молят решението да бъде отменено и вместо това съдът да постанови ново с което да уважи предявеният от тях частичен иск и да им се присъдят разноските им по делото за двете съдебни инстанции.

Въззиваемият Н. К. Н., действащ, чрез пълномощника си адв.С.Т. от ШАК е депозирал отговор с който оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и моли съдът да потвърди решението.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259 ал.1 от ГПК от надлежна страна, при наличие на правен интерес и е допустима. Разгледана по същество жалбата е

неоснователна.

След проверка по реда на чл. 269 от ГПК, въззивният съд намери, че обжалваното решение е валидно и допустимо, като в хода на процеса и при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила.

Като обсъди основанията и доводите изложени от страните ,както и събраните по делото доказателства ,съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна :

Настоящата съдебна инстанция напълно споделя фактическите и правните изводи на първоинстанционният съд и на осн.чл.272 ГПК препраща към мотивите на ШРС , като по този начин те стават част от съжденията на настоящия съдебен състав.

Независимо от това и във връзка с оплакванията наведени във въззивната жалба е необходимо да се добави и следното :

Ищците са предявили срещу ответника субективно съединени иски с правно основание чл. 227 ал.1 б“в“ от ЗЗД за отмяна на дарението за сумата от 10 000лв. , представляваща частичен иск, от дарение в общ размер на 26 990лв., извършено от Л. Г. К. и К. Н. К. в полза на Н. К. Н., поради непризнателност.

Ищците твърдят, че на 12.03.2012г. Л. Г. К. изтеглила ипотечен кредит от „Банка ДСК „ АД в размер на 13 800 евро, който бил рефинансиран и към момента ищецът К. Н. К. заплащал ежесечно, по кредита сумата от 210,71лв. Кредитът бил обезпечен с ипотека на единственото жилище на ищците. Твърдят, че сумата от 13 800 евро равняваща се на 26 990 лв. от кредита била дарена на ответника Н. К. Н.. К. Н. К. заболял от covid-19 и се лекувал в МБАЛ - Шумен от 12.11.2020г. до 14.12.2020г., като към момента бавно се възстановявал. Ищецът К. Н. К. бил на 78 години, инвалид с 100% инвалидност с придружител, имал и други заболявания, а пенсията му била 602лв. Той полагал грижи за майка си, която била на 99 години, за което заплащал по 200лв. месечно от своята пенсия. За лекарства, необходими за възстановяването му от covid-19, всеки месец заплащал по 120лв. Тъй като неговата пенсия не стигала, двамата ищци харчели пенсията на ищцата Л. Г. К., която била 568,99лв. Тя била пенсионер на 70 г., диспансеризирана с болест на щитовидната жлеза. Преди заболяването на ищеца двамата живеели със 380лв., към момента със 284,50лв. на човек. Твърдят, че след извършване на дарението двамата изпаднали в трайна нужда от издръжка поради факта, че доходите им се явявали по - ниски от линията на бедност в България за 2020г., която била 363 лв. Сочат, че многократно са провеждали разговори с ответника, за да им заплаща издръжка от 350 лв. месечно, но за съжаление той отказвал, въпреки, че имал възможност да я плаща. На 18.03.2020г. депозирали нотариална покана за исканата от тях издръжка от 350 лв. месечно, която покана ответникът получил на 03.06.2020г. Заявяват, че до настоящия момент ответникът отказвал да плати поисканата издръжка. Предвид гореизложеното, молят съда да бъде отменено дарението за сумата от 10 000лв. , представляваща частичен иск, от дарение в общ размер на 26 990лв., извършено от Л. Г. К. и К. Н. К. в полза на Н. К. Н., поради непризнателност, на основание чл. 227, ал.1,

б.в от ЗЗД.

Ответникът Н. К. Н. в депозиран отговор оспорва исковете. Твърди, че не се касае за дарствен акт, а за заем. Твърдяната сума в левова равностойност била прехвърлена на 27.03.2012г. и на 28.03.2012г. по сметка на ЕТ „Н. Н.-Ф. къща Н.“, поради което дарение на Н. К. Н. не било налице, за да се иска разваляне. Твърди се, че искът не бил предявен от надлежна страна, доколкото ищецът К. Н. К. рефинансирал кредита по своя воля и не бил надлежно легитимиран по иска за разваляне на дарение. Договорът за банков кредит с „Банка ДСК“ бил подписан само от ищцата. Сочи се, че не е налице т.н. „трайна нужда“, тъй като ищите се позовавали единствено на прекарания covid-19 от К., а фактът, че неговата майка на 99 години се нуждаела от средства, не следвало да се приема като основание за иска. Ответникът твърди, че сам той бил с влошено здравословно състояние, имал сърдечно заболяване и астма, бил диспансеризиран. Той не разполагал с месечни доходи, не бил здравно осигурен, сам си купувал лекарствата. Ответникът полагал грижи и дължал месечна издръжка на дъщеря си К., като се твърди, че поради липса на средства, дори бил в обективна невъзможност да я дава, поради което и нямал възможност да дава издръжка и на родителите си. Чрез даване на издръжка на родителите си при тези обстоятелства би поставил детето си в неблагоприятно положение.

По делото не е спорно, че ищите са родители на ответника. Видно от приложения по делото договор за жилищен ипотечен кредит на 21.03.2012г. между Банка „ДСК“ АД и ищцата Л. Г. К. бил сключен договор за сумата от 13 800 евро, обезпечен с договорна ипотека на апартамент, находящ се на ул. „Д...., който е бил съсобствен на двамата ищци към датата на сключване на договора за кредит и по този начин ищецът К. Н. К. е станал ипотекарен длъжник по договора. От представената справка от Агенция по вписвания, процесното жилище- апартамент, находящ се на ул. „Д...., било дарено от ищите на 20.03.2015г. на А.В. Н. -внук на дарителите, като същевременно двамата си запазили правото на ползване върху имота. От приложеното гр. д. № 706/2018г. по описа на ШРС, и от справки извлечение от банка ДСК се установява, ищцата е превела по сметката на ЕТ „Н. Н. - Ф. къща Н. „ след усвояването на процесния кредит на 27.03.2012г. сумата от 6985 лв. , както и на следващият ден от сметката на ищцата по сметката на ЕТ „Н. Н. - Ф. къща Н.,, била преведена сума в размер на 10 409 лв., с посочено основание „захранване на сметка „. Ответникът не оспорва размера на получената от него сума от 26 990лв. Не е спорно между страните, че ищите са отправили до ответника нотариална покана, ответникът да им изплаща месечна издръжка в размер на 350лв. и съгласно разписка № 2155 поканата е връчена на ответника на 03.06.2020г. От приложените към делото писмени доказателства се установява здравословно състояние на ищите и на ответника, като ищецът К. и ответникът Н. страдат от редица хронични заболявания. Ответникът съгласно представено споразумение дължи изплащане на месечна издръжка на детето си К. в размер на 180лв. Ответникът към 28.04.2021г. бил с прекъснати здравноосигурителни права. Видно от платежно нареждане към 03.11.2021г. е извършено плащане на 2100лв. за здравноосигурителни вноски за НЗОК/ за 5 години назад/, за да може да бъде приет на

лечение ответникът Н. К. Н., като платец на сумата е лице с имена В.Н.С.- син на бившата съжителка на ответника. От уведомително писмо от „МАЙ ФАЙ „АД /телевизия ТВН/ седалище и адрес на управление гр. Р. се установява, че лицето Н. К. Н. / стр. 122 от делото на ШРС/ не е и не е бил в трудово-правни отношения с „МАЙ ФАЙ „АД/телевизия ТВН/. Дружеството е имало сключен договор с „Филмово студио Н., ЕООД гр. Шумен, представлявано от управителя Нора В.Чалъкова, като именно на това дружество са изплащани суми по банков път въз основа на издавани фактури представени от ищите , а не на ответника в качеството му на физическо лице, както се твърди във въззивната жалба.

От заключението на вещото лице по назначената пред ШРС съдебно -счетоводна експертиза, чието заключение е прието и неоспорено от страните се установява ,че за периода от 01.04.2020Г. до 01.04.2021г. доходите на ищцата Л. Г. К. са в общ размер 7570,96лв., а разходите са 7441,40лв., а за ищеца К. Н. К., за същия период, доходите са 9090,95лв., а разходите са 9912,47лв., като в съдебно заседание вещото лице е уточнило , че причина за по- големия разход е фактът, че ищецът е имал наличност по банковата си сметка и поради това е направил по-голям разход, теглил е суми в брой. Общо за процесния период по данни на НСИ доходите на член от домакинство възлизат 7085,95лв., а разходите 6242,57лв.

При така установената фактическа обстановка ,съдът достигна до следните правни изводи : Съгласно разпоредбата на чл. 227, ал. 1, б. „в" ЗЗД, дарението може да бъде отменено, когато дареният отказва да даде на дарителя издръжка, от която той се нуждае. Кумулативните предпоставки за това са трайната нужда от издръжка на дарителя, искането, отправено от него до дарения и отказът на последния /изричен или мълчалив/ да дава издръжка. В случай, че такава необходимост не възникне, или не бъде поискана издръжка, задължението на дарения към дарителя си остава морално и неизпълнението му не е скрепено със санкция. При иск за отмяна на дарение на основание чл.227, ал.1,б.”в” от ЗЗД, не е налице проява на непризнателност, когато дареният не предостави поисканата от дарителя издръжка, от която той се нуждае трайно, ако поради липса на достатъчно средства, с даването на издръжка на дарителя, дареният би поставил себе си и лицата, които е длъжен да издържа по закон, в по-лошо положение от това на дарителя.

Съдът приема за установено ,че изтеглената от ищцата сума по договора за кредит, по който ищецът е и ипотекарен длъжник е дарена на ответника от двамата му родители , като за дарения на парични средства от роднини по права линия , както е в настоящия случай не е необходимо непременно представяне на писмени доказателства за това. Нормално и житейски оправдано е да се приеме, че родителите на ответника са му дали твърдяната сума. Законът не изисква определена форма на дарението, когато то е между близки роднини, както е в процесния случай, между родители и син.

От събраните по делото доказателства се установява, че ищцата е над 70 годишна, а ищецът е на 80 години, като същият е с множество здравословни проблеми, като ищцата е с диагноза „умерено тежък депресивен период“.

Относно доходите на ищите в периода към датата на отправената нотариална покана,

съдът приема, съобразявайки заключението на изготвената по делото съдебно - икономическа експертиза , че доходът на всеки от ищите не е под линията на бедност за процесния период- за периода от 01.04.2020г. до 01.04-2021г. доходите на ищцата Л. Г. К. са 7570,96лв., а разходите са 7441,40лв., а за ищеца К. Н. К., за същия период, доходите са 9090,95лв., а разходите са 9912,47лв. ,като ищецът е имал наличност по банковата си сметка, направил по-голям разход, теглил е суми в брой. За процесния период по данни на НСИ, доходите на член от домакинство са 7085,95лв., а разходите 6242,57лв. и предвид на това ищите имат доход по-голям /и съответно правят разход по-голям/ от посочения в информацията на НСИ. Поради изложеното, съдът приема, че не се доказва по безспорен начин изпадане на двамата ищци в трайна нужда от издръжка.

Установи се по делото ,че ответникът е трайно безработен, в тежко финансово състояние, страда от сърдечно заболяване и тежка форма на астма. Той дължи ежесмесчна издръжка от 180лв. на малолетното си дете К.. По делото не се събраха безспорни доказателства, от които да се направи извод за наличие и размера на доходи, реализирани от същия.

За да се признае на дарителя правото да иска отмяна на дарението, недаването на издръжка трябва да се прояви в съответна обществено укорима форма и поради това непризнателността да може да се оцени като драстична. Такава високо укорима непризнателност ще има, когато дареният има възможност да даде и осигури издръжка на дарителя си, без да накърнява своите минималните нужди и обичайната издръжка на лицата, на които дължи такава по закон, и въпреки това отказва да я даде. Съобразно посоченото в ТР № 1/21.10.2013 г. по т. д. № 1/2013 г. по описа на ОСГК на ВКС, при иск за отмяна на дарение на основание чл. 227, ал. 1, б. "в" ЗЗД не е налице проява на непризнателност, когато дареният не предостави поисканата от дарителя издръжка, от която той трайно се нуждае, ако поради липса на достатъчно средства, с даването на издръжка на дарителя, дареният би поставил себе си и лицата, които е длъжен да издържа по закон, в по - лошо положение от това на дарителя. Признателността изисква дареният да намали собствения си стандарт на живот и в случаите, при които дарителят му трайно се нуждае от издръжка, но до нивото на минималните лични и обичайни нужди. Следва да се установи дали дареният е в състояние да задоволи собствените си нужди и тези на лицата, които е задължен по закон да издържа, с останалите си доходи и имущество и с тези, които би могъл да реализира, ако положи всички усилия, изисквани от дължимата грижа и добросъвестността. С оглед на справедливостта, в случаите, при които дареният сам е в нужда и трудно покрива собствените си потребности и тези на своите близки (най - често ненавършили пълнолетие деца), на които дължи издръжка по закон, е прието, че е налице обективна невъзможност за изпълнение на правното задължение за даване на издръжка и отказът на дарения да я даде не е необоснован, поради което не следва да се признае право на отмяна на дарението.

Предвид гореизложеното, съдът приема, че не са налице безспорни доказателства за изпадането в трайна нужда от издръжка от страна на двамата ищци, като недаването на издръжка , в случая не е проява на непризнателност от страна на ответника, съобразявайки

финансово му и здравословно състояние и наличието на алиментни задължения към малолетното му дете и е налице невъзможност ответникът да осигури издръжка на ишците, без да накърнява своите минимални нужди и обичайната издръжка на лицето , на което дължи такава по закон. Ето защо предявените от ишците искове следва да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани.

С оглед на обстоятелството, че правните изводи, до които въззивната инстанция е достигнала, съответства на правните съждения на първоинстанционния съд, то обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

Съобразно изхода от спора на жалбоподателите не се следват разноси по делото ,а въззиваемият Н. К. Н. не претендира такива за настоящата инстанция .

Водим от гореизложеното и на осн. чл.271 от ГПК ,съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260073/25.07.2022г. по гр.д.№559/2021г. по описа на ШРС.

Разноси не се присъждат.

Решението подлежи на обжалване в едномесечен срок от съобщаването му на страните пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____